

„Вый са лъжите: този е самъ си Аполлонъ.“ А Телемахъ са чудяше не помалко отъ другитѣ, защото никога не вѣрваше че Менторъ е знаялъ да пѣе и да играе на лирата въ таквози съвършенство.

Ахитоасъ, който са възползова за да скрие ревността си, наченъ и той да хвали Ментора; но са пречервяваше като го хваляше, и неможеше да свърши думитѣ си. Менторъ, който съгльда неговото смущение, пое думата, като че искаше да го пресѣче, и са постара да го утѣши като му отдаваше сичкитѣ похвалы, които заслужваше. Но Ахитоасъ не са никакъ утѣши, защото осѣщаше че Менторъ го надминуваше еше повече чрезъ смиреномъдріето си отъ колкото чрезъ прелеститѣ на гласа си.

Между туй Телемахъ рече на Адоама: „Помнѣ че ми приказвахте за едно ваше пѣтуванье въ Бетика, слѣдъ отхожданьето ни отъ Египеть. Бетика е страна за която приказватъ толкози чудесны работы едва вѣроятны. Благоволете да ми разкажете да ли е туй сичко истинно което разказватъ. Съ благодарение, отговори Адоамъ, ще ви опишъ прочутата тѣзи страна, която заслужва вашето любопытство и заминува сичко което Мълвата разгласява за нея.“ И тосъ часъ наченъ тѣй:

„Рѣката Бетисъ тече въ плодородна страна и подъ климата на едно небе сѣкогы ясно. Страната са нарече тѣй отъ рѣката която тече въ голѣмия океанъ, доста близо до Херкулесовитѣ стълпове, и къмъ онѣзи страна, дѣто буйното море като прокънъ едно време брѣга ѝ, отдѣли страната на Тарсисъ (а) отъ велика Ливія. Туй мѣсто види са че е опазило блаженствата на златяга вѣкъ; зимата тамъ не е люта, и студенийтъ Борей тамъ никога не духа; лѣтната мараня са умбрява отъ прохладныйтъ Зефиры, които духатъ по пладня и у-

---

внѣтелно съ Гръція, отъ туй поетитѣ зехъ поводъ та го нарекохъ богъ на Адъ, и еше понеже среброто и златото са търсежтъ въ утробата на земята, и споредъ Плинія (кн. 33, гл. 1.) „Търсимы богатствата въ жилищата на преисподнитѣ отъ дѣто ны водѣжтъ въ Адъ“ и проч.

(а) Древнийтъ градъ Тартессъ лежеше помежду двата носа съ които Бетика дозира до морето.